

halvanden Milliard Kroner. Hvis vi havde haft den tidligere Opposition ved Styret nu, vilde vi saaledes sikkert have haft en væsentlig højere Statsgæld.

Men nu, da Oppositionen forbereder sig paa muligvis at skulle overtage Magten, fortæller den om den store Statsgæld, som skal afbetales, at man maa have særlige Skatter til Afbetaling af Statsgælden. Jeg tvivler ikke om, at hvis Oppositionen kommer til Magten, skal vi have flere Skatter, og jeg tvivler heller ikke om, at vi skal have nye Statslaan; thi hvis den ikke vil gaa disse Veje, vil det ikke være muligt for den overhovedet at gennemføre blot noget af det, som den har lovet sine Folk. Vi har ogsaa allerede hørt det, det er allerede sagt, at vi skulde have større Ejendomsskatter. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen beklagede sig over, at Ejendomsskatterne var for smaa. Lad mig sige, at det gælder i alt Fald ikke for Landdistrikternes Vedkommende. For deres Vedkommende er Ejendomsskatterne nemlig meget betydelige, maaske det tungeste, de har været gennem mange Aar. Ejendomsskatterne i Landdistrikterne er for Sognekommunernes Vedkommende 35,7 Mill. Kr., for Amtskommunernes Vedkommende 34,8 Mill. Kr., i alt 70,5 Mill. Kr., medens de for Købstadkommunernes Vedkommende kun er 15—16 Mill. Kr. Og der er det at mærke for Landkommunernes Vedkommende, at Ejendomsskatterne overhovedet ikke kan overvælttes, Grundejerne maa selv bære dem, for de har ikke andre at vælte dem over paa end Verdensmarkedet, som de ikke har noget Herredømme over. For Købstadkommunernes Vedkommende vil Forholdet maaske blive et noget andet. Jeg er ikke tilbøjelig til at tro, at hvis man forhøjede Grundskatterne, vilde det være muligt for Grundejerne i Købstæderne at vælte Forhøjelsen over paa Lejerne.

Men hvad jeg tydeligt ser af de Ordforertaler, som er holdt her ved Finanslovens første Behandling, er, at faar vi en anden Regering, hvad jeg i øvrigt slet ikke tror vi faar, er det første, vi kan berede os paa, det, at alle de indirekte Skatter, som Oppositionen har stemt imod, skal beholdes, og at vi maa regne med, at vi desuden skal have nye Skatter. Vi skal have den store Formueskat og mulig ogsaa en Ejendomsskat. Og vi ved jo nok, hvordan det gaar. Man begynder med Skat paa 50 000 Kr.s Formue, men vi saa, at da vi havde Dyrtidsskatten her i København, og

de vilde begynde med 20 000 Kr., gik de til sidst helt ned til 6 000 Kr., altsaa *under* det, som Loven tillod dem at blive staaende ved; Loven gav dem Lov til at blive staaende paa 10 000 Kr. Naar man vil bruge overordentlig mange Penge i den offentlige Administration, vil det ikke være muligt at fri dem, som ligger lavest nede i Samfundet, for at være med til at bære Skattebyrden. Det har vist sig tydeligt gennem Tiderne og vil komme til at vise sig igen. Derfor tror jeg, at Vælgerbefolkningen tydeligt og klart vil indse, at skal vi opnaa det, som er Hovedspørgsmaalet i Øjeblikket i Danmark: at naa til en saadan Stats- og kommunal Husboldning, at man ikke bruger mere, end man udskriver i Skatter, bliver man nødt til at støtte de Partier, som har vist i Gerning, at de er inde paa den rigtige Vej og forhaabentlig ogsaa i dette Aar naar Balancen.

Jeg vil ogsaa gerne gøre en Bemærkning om Gælden. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen udtalte sin Forførdelse over, at Købstadkommunerne havde en saa stor Gæld, medens Landkommunerne ikke havde nogen stor Gæld. I Landkommunerne har man en Gæld paa knapt 200 Mill. Kr. — hundrede og nogle og halvfjerds —, medens Købstæderne har en Gæld paa ca. 800 Mill. Kr., Tallene er fra 1920—21, de er vel sagtens steget noget senere. Det ærede Medlem mente aabenbart, at det vilde være rigtigt, at Landkommunerne kom til at bære noget af Købstædernes Gæld. For det første sagde det ærede Medlem, at vi ude fra Landet sendte vort Befolkningsoverskud ind til Byerne. Ja, en Del kommer maaske derind, men lad mig sige til det ærede Medlem, at Landet paatager sig dog den Udgift af opdrage alle de Mennesker, som derefter gaar ind til Byerne; Byerne faar dem fuldt opdragne og i deres fulde Arbejdskraft. Men jeg tror nu ikke, det vil være muligt at faa Befolkningen ude paa Landet til at gaa med ind i den Gældsbyrde, som er stiftet i Byerne, og jeg skal sige hvorfor. Tager vi to Bykommuner som København og Frederiksberg, der tilsammen har en Gæld paa 550 Mill. Kr. i 1920—21, er jo en stor Mængde af disse Penge laant til Anlæg af Sporveje, Elektricitetsværker, Gasværker o. s. v., og af disse Værker tager disse Kommuner indirekte Beskatning i meget stor Stil af den Befolkning, de forsyner derfra. Og saa skulde vi maaske deltage i denne Gælds Forrentning og Af-